

Març 2021

«Fes que conegui, Senyor, les teves rutes, ensenya'm els teus camins» (Sal 24,4)

Aquest salm ens presenta un home que se sent envoltat de perills i amenaces i necessita trobar el camí recte que el porti per fi a un lloc segur. A qui demana ajuda?

Conscient de la pròpia fragilitat, finalment alça els ulls i apel·la al Senyor, al Déu d'Israel, que mai no ha abandonat el seu poble, sinó que l'ha guiat a través del llarg viatge pel desert cap a la terra promesa.

L'experiència del camí fa renéixer en el viatger l'esperança; és una ocasió privilegiada per a una nova intimitat amb Déu, per abandonar-se confiadament al seu amor fidel malgrat la pròpia infidelitat.

En el llenguatge de la Bíblia, caminar amb Déu és també una lliçó de vida, és aprendre a reconèixer el seu disseny de salvació.

«Fes que conegui, Senyor, les teves rutes, ensenya'm els teus camins»

Sovint, després d'haver recorregut els camins de la nostra presumpta autosuficiència, ens trobem desorientats, confosos, més conscients dels nostres límits i de les nostres mancances. Voldríem retrobar la brúixola de la vida, i amb ella, l'itinerari cap a la meta.

Aquest salm ens és de gran ajuda; ens empeny a l'experiència nova o renovada d'una trobada personal amb Déu, a la confiança en la seva amistat.

Ens anima a ser dòcils amb els seus ensenyaments, perquè ens ajuden a sortir de nosaltres mateixos per seguir-lo per la via de l'amor, via que Ell ha estat el primer a recórrer per trobar-nos.

Pot ser una pregària que ens acompanya durant la jornada i fa de cada moment, alegre o dolorós, una etapa del nostre camí.

«Fes que conegui, Senyor, les teves rutes, ensenya'm els teus camins»

A Suïssa, Hedy, casada i mare de quatre fills, des de fa temps tracta de viure la Paraula. Ara està greument malalta i sap que està arribant a la meta del seu camí a la terra.

La seva estimada amiga Kati diu: «Quan algú la visita i també amb les persones que l'atenen, Hedy està sempre projectada envers l'altre; s'interessa per cadascú, tot i que ara li costa molt parlar. Agraïx a tothom per ser-hi i ofereix la seva experiència. És només Amor, un Sí viu a la

voluntat de Déu! Atreu moltes persones: amics, familiars, sacerdots. Tothom queda profundament impressionat per l'atenció que presta a les visites i per la seva força, fruit de la fe en l'amor de Déu».

Chiara Lubich va comparar la vida amb un "sant viatge"^[1] : «[...] El "sant viatge" és el símbol del nostre itinerari vers Déu. [...] Per què no fer de l'única vida que tenim un viatge, un viatge sant, perquè Sant és Aquell qui ens espera? [...] També qui no té un credo religiós pot fer de la seva vida una obra mestra i emprendre amb rectitud un camí de compromís moral sincer. [...] Si la vida és un "sant viatge", seguint el traçat de la voluntat de Déu, el nostre camí requereix que avancem cada dia. [...] I si ens aturem? [...] Hem d'abandonar l'empresa desanimats per les nostres equivocacions? No, en aquests moments la paraula d'ordre és "tornar a començar" [...] posant tota la confiança en la gràcia de Déu més que en les nostres capacitats, [...] i sobretot caminem junts, units en l'amor, ajudant-nos els uns als altres. El Sant serà enmig nostre i esdevindrà el nostre "camí". Ens farà entendre més clarament la voluntat de Déu i ens donarà el desig i la capacitat de dur-la a terme. Units tot serà més fàcil i tindrem la benaurança promesa a qui empren el "sant viatge"»^[2].

Letizia Magri

^[1] Cf. Sal 83, 6: "Feliç l'home que troba en tu la seva força: de bona gana emprèn el camí"

^[2] Lubich, Paraula de vida, desembre 2006, en Ead., *Palabras de vida/2* (1991-2006), Ciudad Nueva, Madrid 2021, (publicació prevista en els propers mesos).